

ADRIANA MACHÁČOVÁ



IKAR

**OMYLY A DOHRY**

ADRIANA  
MACHÁČOVÁ

# OMYLY A DOHRY



**IKAR**

Copyright © 2022 by Adriana Macháčová  
Jacket design © 2022 by Juraj Šramko  
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s

ISBN 978-80-551-8696-2

*Príbeh matky a dcéry inšpirovaný  
skutočnými udalosťami.*

Mamičke

Vždy keď na ňu myslím, pociťujem nesmiernu lútosť. Už nemôžem nič zmeniť. Túžim zahrabať minulosť kamsi do zabudnutia, ale nedarí sa mi to.

Trest za to, čo urobila, bol nespravodlivý. Nemilosrdný a krutý. Lenže vtedy som verila, že dostala, čo si zaslúžila. Brala som to ako varovný prst osudu. Právom jej nedal šancu. Dnes sa hanbím, keď píšem tieto riadky, a hnevám sa, že som ju odsúdila prv, než som spoznala celý príbeh.

Veľa času trávim úvahami o tom, prečo nemala silu bojovať a nehľadala východisko. Prečo mi dávno nepovedala, čo som mala počuť... Nenašla odvahu? Radšej predstierala, že je všetko tak, ako má byť?

Zakaždým sa rozplačem, keď o tom premýšľam. Hlavu mám plnú otázok. Chcem nájsť odpovede, hoci ich asi poznám, len si to nechcem pripustiť.

Tajomstvá by mali ostať neodkryté, lenže ja cítim, že ich musím zo seba dostať. Nie, neočistím sa a to ma veľmi mrzí. Dala by som neviem čo za to, aby som vrátila čas a konala inak. Neexistuje skutok, ktorým by som odčinila vinu a vymazala zahanbujúci obraz, ako na ňu kričím...

Odhodlaná obnažiť si pri písaní nášho príbehu dušu, hľadala som správne slová. V mysli som pretáčala listy kalendára a ukladala na obrazovku počítača kapitolu za kapitolou, hoci som bola odjakživa zbabelec. Teraz už viem, že mlčala z lásky. Nechcela vpustiť hrôzu aj do môjho života.

Všetko sa začalo v jeden zimný podvečer. Nebola som na to pripravená. Mobil na konferenčnom stolíku sa rozdrnčal. Automaticky som sa za ním načiahla. Ruka mi však ustrnula vo vzduchu. Na displeji svietilo *Edo Vajda*. Prekvapilo ma, že mi volá matkin druh, hoci s ním mama žila už niekoľko rokov. Nepredpokladala som, že sa mi ten chlap niekedy ozve. Uvažovala som, čo asi chce. Chystá sa mi oznámiť, že sa idú s matkou vziať? Alebo sa rozhodol, že mi konečne vyplatí podiel z bytu, čo som zdedila po otcovej smrti?

Civela som na mobil a čakala, kedy zvonenie utíchne. Pripadalo mi nekonečné, ale nemienila som hovor prijať, nech už mi Edo chcel zvestovať čokoľvek. Neznášala som ho od prvej chvíle, čo prekročil prah nášho bytu. Rozvalil sa v kresle, v ktorom kedysi sedával môj otec, spokojne natiahol nohy a usmieval sa. Nechutnými ozrutnými rukami sa dotýkal vecí, ktoré predtým držal otec. Obul si jeho papuče, česal sa jeho hrebeňom a nosil jeho košele. Z Edovej, spotenej na chrbte, sa mi dvíhal žalúdok.

Ktorá žena sa dá pretiahnuť v posteli, kde predtým spávala so svojim manželom? Ktorá žena niečo také uro-



bí? Myslím, že vtedy sa to medzi mnou a matkou nadobro pokazilo. To bol ten zlomový okamih, čo náš vzťah zhoršil. Otec ešte nevychladol a do hniezda sa vplazil slizký had. V duchu som ho inak nenazvala. Často som myslela na malého Karla z filmu *Smrtiaci bumerang*, ktorý zabil svoju matku a jej milenca.

O desať minút Edo zavolať druhýkrát. Zavrela som oči a zaprela som sa do opierky malého kresla. Cez viečka mi prenikala oranžová žiara lampy a uši mi trhalo dobiežavé zvonenie. Spomienky mi lietali v mysli ako neodbytné nočné motýle.

Pamätám si, že matka v posledných rokoch na otca iba zazerala. Nemal právo na oddych, nech bol akokoľvek unavený. Nezniesla, keď nekmital podľa jej rozkazov. Zbehnúť po noviny, doteperiť ťažký nákup, povysávať a hlavne čušať. Matkina obľúbená otázka *Na koho sa hráš?!* ho zakaždým umlčala. Otec nerozhodoval o ničom. Podriadil sa jej ako pes. Viem, že túžil po uznaní, pochvale, poďakovaní a milých slovách, neraz mi to povedal. Matka však preňho žiadne nemala. Ustavične bola pripravená pohádať sa pre hocičo a kopať okolo seba ako splašený kôň. Urážky rozdávala hlava-nehlava a bolo jej fuk, či otca zraní.

Niekedy som išla umrieť od hanby, veď susedia chtiac-nechtiac boli svedkami matkinho kriku. Nepochybovala som, že cez tenké steny zachytili každú nenávistnú vetu od slova do slova. Strkala som hlavu pod vankúš, dlaňami som si zapchávala uši, nech nepočujem, ako otcovi čistí žalúdok.

„Oci, prečo jej to dovoľíš?“ opýtala som sa raz.

„Čo, žabka, čo?“ zatiahol zaliečavo. Rád ma tak oslovoval. Prezývka sa mi nepáčila. Žaby ma odpudzovali, ale neprotestovala som. Nechcela som narušiť puto, čo nás spájalo. „Hnevá ťa, že na mňa vrieska ako pavián?“ pokračoval. „Nič sa predsa nedeje. O nič nejde,“ zľahčoval. Zúrila som, že ju ešte bráni.

„Ani by som nepovedala,“ zahundrala som.

„Veď vieš, aká je. Už sa nezmení.“

Stiahla som sa. Čo som mala robiť, keď bol otec s takmer dennodenným cirkusom zmierený? Na mňa pavián iba málokedy zvýšil hlas.

Keď otec zomrel, had mi vzal aj to posledné, čo mi zostalo – matku a jej chladné objatia, ktorými i tak šetrila. Napätie medzi nami sa stupňovalo. Zrazu som sa hrbila, dala som sa nemožne ostriať, pri chôdzi som hompáľala rukami, nevkusne sa obliekala, nebola som dosť múdra, nemala som pevnú vôľu... Nič z toho nebola pravda. Nie úplná pravda. Pripravovať sa na skúšky a testy na gymnáziu, keď ma stále komandoval prísny kritický hlas, sa bohvieako nedalo.

Dotknuto som v matkiných očiach hľadala aké-také porozumenie. Zbytočne! Chcela som vyprsknúť, nech mi dá pokoj, ale zakaždým som sa zháčila. Aký by to malo zmysel? Pri najmenšom náznaku nejakého útoku na moju osobu – zachmúrenom pohľade či dvihnutom obočí, som sa naučila zatrúbiť na ústup. Bola som taká ustráchaná, že ani na vŕzgajúcu parketu pri nábytkovej zostave som nestúpala, len aby matku nepodráždil nepríjemný zvuk. Podvedome som uvoľnenú parketu prekročila, aj keď nebola doma.

Oživila som si v pamäti deň, keď som sa učila na posteli vo svojej izbe a dvere sa prudko rozleteli. Matka zostala na prahu.

„Čo ti je, milostivá?“ osopila sa na mňa. „Večne si odutá, nepohneš ani prstom. Čo je to s tebou? Aspoň riad by si mohla poutierať!“

„Nebudem obskakovať tvojho amanta!“ ohradila som sa namosúrene.

„Laura, o to ťa ani nik nežiada. Máš predsa šestnásť a úprimne, Laurinka, nie si už dieťa a ja nie som tvoja slúžka. Žijeme pod jednou strechou, každý by mal s niečím pomôcť!“ Ladový tón ma podráždil.

„To hovorí tá pravá!“ vyprskla som. „Ocko robil všetko! Obskakoval ťa ako princeznú, kým si ho neprivedla do hrobu! Ničím sa ti nezavďačil! Nikdy nič neurobil podľa tvojich predstáv! Uštvála si ho!“ Ešte som nedopovedala a už by som vyrieknuté slová najradšej vzala späť.

Matka sa nerozkričala, nadýchla sa, ale hneď zasa zavrela ústa. Konečne stratila reč. Na líca jej vystúpila červen. Očami blúdila kdesi za mnou a zúrivosť jej presakovala z každučkého nervu. Trvalo hádam minútu, kým sa spamätala.

„Nič nevieš! Nič! Vôbec nič!“ vyštekala podráždene. „Si presne taká ako on! Nafúkaná egoistka!“ zmerala si ma pohrdavým pohľadom.

Popravde, vždy som chcela byť ako otec, čiže to mohla byť poklona. Lenže z matkiných úst prirovnanie vyznelo ako urážka.

„Ešte aj sedíš ako on!“ dodala a chvatne sa zvrtila.

Zízala som na dvere, ktoré sa za ňou prudko zavreli. Som ako ocko, muž, ktorému jeho vdova nevie prísť na meno. Bola som rovnako zúfala ako on, keď ešte žil.

Círn-círn, ozvalo sa izbou krátko pred siedmou. Tretí Edov telefonát ma postavil do pozornosti. Mala by som hovor prijať...

Predstavila som si, ako sa Edo rozfahuje na gauči, k uchu si tisne telefón a druhou paprčou zvieria hrnček s kávou – tmavomodrý, otcov obľúbený. Hrdlo mi stiahlo odporom.

Otočila som sa k oknu. V skle sa odrážala malá izba s kuchynským kútom. V prenajatej garsónke je všetko, čo potrebujem. Široká posteľ, šatníková skriňa, kreslo so stolíkom a písací stôl so stoličkou. Nič moc, ale praktické a zánovné. Priestor som zútulnila sivými vankúšikmi, sviečkami a vázičkami. Rada nakupujem rôzne drobnosti, taká malá slabosť, a potom ma hnevá, že na ne sadá prach. Jediný problém bol iba v tom, že mi chvíľu trvalo, kým som si na bývanie v Rači zvykla. Do mesta bolo síce ďaleko, ale čoskoro som zistila, že zato do prírody to mám len na skok. Relax na dosah ruky bol na nezaplatenie.

Spomenula som si na deň, keď som sa do malého bytu nasťahovala. Napočudovanie som zmaturovala s významenaním. S hľadaním zamestnania to už bolo o čosi zložitejšie. Napokon som si našla miesto asistentky v malej zastrčenej reklamnej agentúre. Nebola som nadšená. Domnievala som sa, že nikto nebude zvedavý na názor sekretárky, nech už ju nazývajú akokoľvek vznešene. Chcela som byť viac samostatná a aspoň o niečom rozhodovať. No povedala som si, že s maturitou z gymnázia si veľmi vyberať nemôžem, čiže na začiatok bolo dobré aj také miesto. V reklame aj tak dlho nezostanem.

Trčím tam dodnes. Baví ma to. Atmosféra, kolektív a večný zhon ma úplne pohltili. V podstate som neviditeľ-

ná, i keď som všade a ako jediná viem, kde sa čo šuchne. Viem, čo môj šéf potrebuje, čo je preňho dôležité a na čom mu najviac záleží. Dokonca ho zaujíma, čo si o navrhovaných kampaniach myslím. Dnes mám slušný plat aj bonusy.

Chcela som sa čo najskôr od matky a Eda oslobodiť. V Bratislave sú prenájmy a nehnuteľnosti neskutočne predražené. Väčšina mladých si nemôže dovoliť vlastnú strechu nad hlavou. Šetrila som, takmer dva roky som si nič nedopriala, kým som sa od tých dvoch odstrihla. Päť rokov so zamilovaným párikom mi úplne stačilo. Náklady na bývanie síce zhltili polovicu mojej vtedajšej výplaty, ale pevné odhodlanie ma neopustilo. Radšej budem jest suché rožky.

Zhlboka som sa nadýchla. „Odchádzam, mami,“ oznámila som, postávajúc pri dvoch veľkých kufroch na chodbe.

Na perách sa jej zjavil neveriacky úškrn: „A kam? Máš nejakého frajera?“

„Našla som si byt.“

„Prečo?“

„Prečo asi?“ nepriateľsky som fľochla na Edove vyčapтанé mokasíny.

Stisla pery. Nepresviedčala ma, nech nikam nejdem. Neprosila, nech zostanem. Zdalo sa mi, že bola celkom rada, že sa ma zbaví. Zadívala som sa jej do očí. Zo všetkých síl som potláčala slzy.

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“ nečakala som na odpoveď a pokračovala som: „Máš ma vôbec rada?“

Mama sa zatváрила, akoby nepočula alebo mojej otázke nerozumela. S odpoveďou váhala. Prešľapla na mieste.

Na okamih jej vyleteli ruky, akoby ma chcela objať, ale hneď zasa klesli.

„Adresu som magnetkou prichytila na chladničku, ak by si niečo chcela,“ dodala som.

Edo vyšiel z obývačky a zastal medzi dvermi. „Laura, neodchádzaj. Pôjdem ja. Ešte si to premysli, nie?“

Presne to som urobiť nechcela. Na Eda som ani nepozrela, radšej som schytila hrubé rúčky kufrov. Laktom som stlačila kľučku a prihrbená pod farchou batožiny odhodlane som vyšla na podestu schodiska. Dvere za mnou niekto potichu zavrel.

S matkou sme sa vlastne ani nerozlúčili, nič viac sme si nepovedali, nedala mi rady ani inštrukcie, ako v dvadsiatke žiť bez jej dozoru – žiadne divoké žúry, prídem ťa občas skontrolovať, každý večer mi zavolaj a v nedeľu ťa čakám na obed... Nič z toho nepadlo, ale i tak som bola v povznesenej nálade. Konečne som mohla slobodne dýchať. Život sa mi znova páčil.

Dnes, keď opisujem náš príbeh, ľutujem, že som Eda nepočúvla. Na matku často spomínam. Častejšie, než keď som s ňou žila. Vtedy som sa domnievala, že o nej sa to povedať nedá. Keby som ochorela a umrela, keby som sa zmárnila, vôbec by ju to nezaujímalo. Zrejme by sa to ani nedozvedela.

Nezabudla som, že 10. decembra má narodeniny. Prvé, čo oslávi bezo mňa. Hnevala som sa síce, ale povedala som si, že je predsa moja matka. Aká je, taká je, no dala mi život. V kvetinárstve som objednala pätnásť ruží a dala som ich doručiť na matkinu adresu. Ozvala sa až na

druhý deň. Nečakane zavolala na pevnú linku do agentúry. Žiaľ, práve vtedy, keď som vybehla na toaletu. Hovor prijal šéf. Zrejme jedným udom dnu, druhým von. Spomenul si naň až na konci pracovnej doby: „Laura, takmer som zabudol. Volala vám mama, že ďakuje za kvety.“

„Mama?“ opýtala som sa zaskočene.

„Nevedela sa vám dovolať na mobil,“ ozrejmil krátko, vzal si aktovku a odišiel.

Okamžite som vyhrabala telefón z kabelky zavesenej na operadle kancelárskej stoličky. Na displeji svietil zmeskaný hovor. Jeden jediný. Esemeska žiadna. Nepozývala ma na oslavu, nepýtala sa, kedy sa ukážem. Jednoducho nič. Sklamane som hodila mobil spať do tašky.

Na Annu, keď mala meniny, som na ňu tiež myslela. S mobilom som chodila všade, aj na toaletu. No už sa neunúvala za ruže poďakovať. Keď som jej posielala tretiu kyticu k druhým narodeninám bezo mňa, fantazirovala som, že si ju tisne k prsiam. Videla som, ako vdychuje omamnú vôňu červených lupeňov a plače. Samozrejme, v skutočnosti som ani nevedela, či posledné dve bukréty vôbec dostala. Učila som sa bez nej žiť, hoci to bolo nesmierne ťažké.

Círn-círn – prenikavo zvonilo po ďalšej štvrthodine. Neobzrela som sa, naopak, podišla som bližšie k oknu. Oprela som si čelo o chladné sklo, aby som lepšie videla do tmy. Mój dych na skle namaľoval biely obláčik. Zadávala som sa von. V ospalej uličke vládlo ticho, chodníky pokrývala jemná vrstva zľadovateného snehu. V oknách domu naproti sa svietilo. Všetci sedeli pri večeri. Priateľ s priateľkou, manžel s manželkou a deťmi.

Šibla som očami na vyzvňajúci mobil. Veď aj ja nie-

koho mám! Nemala by som sa len ľutovať! Mám matku, no dobre, aj Eda... Prečo mi vyvoláva? Žeby sa niečo prihodilo? Nedajbože sa niečo stalo mamke? Chvatne som priskočila k stolíku a prijala hovor.

„Áno,“ ohlásila som sa. Hlas som mala kovový, až ma to zaskočilo.

„Laura, si to ty, nie?“ opýtal sa Edo tlmene.

„No prosím...“

Sťažka si povzdychol. „Anička umiera,“ oznámil mi stručne a hlas sa mu zlomil. Vytušila som, že plače.

Zviezla som sa do kresla. Moja matka umiera, moja matka umiera, krútilo sa mi v mysli, ale nedokázala som správe uveriť. Možno si Edo vymýšľa, napadlo mi. Lenže prečo by to robil? Chce ma citovo vydierať? Nevysvetľujete si to zle, nie som žiadna bezcitná mrcha, lenže matke som toho zazlievala viac než dosť. Prečo by umierala, veď prednedávnom mala iba päťdesiat!

Edo sa hlasno vysmrkal a pokračoval: „Leží hore na Kramároch,“ rumázgal. Takmer som mu nerozumela. „... v Národnom onkologickom ústave. Tak sa to volá, nie? Má nádor na mozgu. Veľký ako vlašský orech,“ zmohol ho ďalší príval plaču.

Vedela som, ako mu je. Mala som v živej pamäti deň, keď otca cestou z práce náhle skolil infarkt. Na smrť bol primladý. Mal len štyridsaťšesť!

Sedela som v kuchyni. Vzlykala som a sople mi stekali po brade. Život bez otca som si nevedela predstaviť. Matka sa opierala o linku, v prstoch krútila štíhlu stopku elegantného pohára a uchlipkávala biele víno.



„Neverím, že tvoj otec zomrel na infarkt. Veď ten chlap nemal srdce,“ skonštatovala zamyslene. Na tie mrazivé slová nikdy nezabudnem. Nevieam, či bola v šoku, ale správu o otcovej smrti prijala napočudovanie veľmi chladne. Za dobrákom od kosti, čo poslušne vŕzgal na jej husle, nevyronila ani slzu. Dokonca neprišla ani na pohreb, aby sa s ním dôstojne rozlúčila.

Zrazu sa pretackala ku mne. Vyhovárala sa na vysoké podpätky, ale bola pripitá. Nezapíjala žiaľ, to určite nie. Ak by aj povedala, že je zronená, mňa by nepresvedčila.

Položila mi ruku na plece: „Spamätaj sa, Laura. Choď si opláchnuť tvár studenou vodou.“ Ani slovo útechy. Nemala potuchy, akú bolesť prežívam, pretože otca neľúbila. Mala som chuť vytrhnúť jej pohár z ruky a hodiť ho o stenu, nech precitne, vrieska, búcha do stola, nech prejaví akúkoľvek emóciu, len nech sa netvári spokojne a vyrovnané.

Nezmyselne som si spomenula, že kukučkové hodiny nad kuchynskými dverami, čo otec po dedkovej smrti doniesol z maminho rodičovského domu, zakukali pol. Pol siestej či pol siedmej? Nevieam. Mama tie hodiny neznášala, hoci kedysi patrili jej mamke a otcovi. Predtým, než sa pobrala do spálne, vždy zastavila kyvadlo, čo viselo z malého domčeka. Vraj ju gýčové vtáča v okienku pod strieškou o polnoci zobudí. Každé ráno som teda musela nastaviť presný čas, stiahnuť dlhú retiazku s kovovou šiškou a kyvadlo rozhojdať. V deň otcovej smrti matka hodiny zo steny zvesila. Nikdy viac som ich nevidela.

Niet divu, že v tej zaľatej palici namiesto aspoň jednej jedinej láskavej myšlienky vyklíčil nádor. Krutá odplata za

bezcitnosť. Spravodlivá či nespravodlivá, ťažko povedať.

Edo si odkašľal: „Si tam, Laura, nie? Idem za ňou. Prislúbili mi, že ma pustia. Cez návštevne hodiny jej robili akési vyšetrenia. Ak chceš, príď.“

Je na mňa zvedavá? Chce ma vidieť? Chce vedieť, ako sa mám? Chce so mnou hovoriť? V hlave mi šrotovalo množstvo otázok, ale žiadnu som Edovi nepoložila.

„Laura, počuješ ma, nie?“

„Mhm,“ zamrmlala som. Na nič iné som sa nezmohla. Nebola som schopná vyjadriť svoje myšlienky. Navyše Edovo *nie*, ktorým zakončoval každú druhú vetu a pridal aj otáznik, ma vždy rozhodilo. Predtým aj teraz. *Budeš ješ, nie? Ideš do školy, nie? Uvidíme sa, nie?*

„Jej ošetrojúci lekár má nočnú službu. Môžeš sa s ním porozprávať, nie? Povie ti, ako na tom je, nie?“ spytoval sa ako blbec. V slúchadle som počula jeho dych. Krátky a zrýchlený. Tušila som, že si navlieka vetrovku, obúva čižmy, dupe pätou o podlahu, aby chodidlo zapadlo na mäkkú vložku. Hneď nato sa ozvalo buchnutie vchodových dverí, štrkotanie kľúčov a zvuk krokov dolu scho-diskom. Bežal.

„Počkám ťa pri rampe do areálu. Prídeš, nie?“ opýtal sa zadychčane.

Neodpovedala som. Zrušila som hovor. Nohy ma odniesli do chodby. Zastala som pri vešiaku. Siahla som na golier kabáta, ale nezvesila som ho. Čosi ma zastavilo. Mám ísť za mamou či radšej nie? Nevedela som sa rozhodnúť. Desila ma predstava, že sa stretneme. Cynické, viem, ale ako prehltnúť všetky potupné a osočujúce slová, čo vychrlila nielen na mňa, ale aj na otca?

Na minulosť som chcela zabudnúť, matka je však stá-

le na začiatku zoznamu ľudí, na ktorých myslievam, hoci pre ňu nie som doteraz sama sebou. Vždy som chcela byť odvážna, optimistická a milovať život, no pocit úzkosti ma neopustil od detstva. Som utiahnutá a nevybojná. Hlučnej spoločnosti sa oblúkom vyhýbam. Jana, moja kolegyňa a jediná priateľka, aspoň vyskočí na nohy, rozhodí rukami a skríkne: „Toto nemienim počúvať!“ Vzápätí sa zvrtné a odpochoduje. Protivníkovi nedá možnosť, aby ju urážal. Ja nie som schopná ani toho.

Otočila som sa a vrátila som sa do izby. Zhasla som svetlo a zostala stáť uprostred garsónky. Telefón som stále stískala v dlani. Nevedela som, čo robiť. Načúvala som hluku v dome, dutým krokom nad sebou a zvukom z televíznej obrazovky zo susedného bytu. V radiátore pod oknom cvrlikala voda. Mala by som sa odhodlať a ísť mamu navštíviť. Skôr či neskôr to i tak budem musieť urobiť.

Zrazu som sa videla, ako vchádzam do monštruóznej budovy nemocnice. Nečakám na výťah, ale schody na poschodie, kde matka leží, beriem po dvoch. Taška s pomarančmi a banánmi, čo kúpim cestou vo večierke, mi búcha do kolena. Potom prejdem popri izbe zdravotných sestier a potichu odkráčam dlhou chodbou k matkinej izbe. Všade vládne hrobové ticho, ak nerátam občasný bzukot dýchacích a iných prístrojov pri lôžkach pacientov.

Okamžite som sa spotila. To nezvládnem. Bojazlivosť a zbabelosť mi nedovolí, aby som sa s mamou stretla.

Chýbal mi niekto, kto by ma držal za ruku a posmelil ma. Nemyslela som kamarátku Janu, ale muža, ktorý by mi bol oporou. Žiadna z mojich známostí nestála za reč. Pavol príliš často hľadel na dno pohárika. Ráno sa zobudil do sladkej nevedomosti a ospravedlňoval sa. Za čo, sám

nevedel. Karol sa otáčal za každou sukňou a porovnával ma s inými kočkami. Nezdalo sa mi to vtipné a poriadne mi to dvíhalo tlak. Ani s ním som dlho nevydržala. No a posledný – Roman – mi zlomil srdce. Chodili sme spolu vyše roka. Bola som zamilovaná až po uši. Dúfala som, že spolu zostaneme navždy. Z ničoho nič mi dal kopačky.

„Je koniec, Laura, prepáč,“ netrpezlivý tón v jeho hlase mi udrel po srdci ako kladivo. Nechájala som. Až neskôr som sa dozvedela, že v aute ho čakala nejaká vymódená fiflena. Bolelo to a poriadne. Najmä preto, že som už počula svadobný pochod. Dúfala som, že ma Roman čoskoro požiada o ruku.

Stará mama vravievala, že dievča, čo sa do dvadsaťpäťky nevydá, zostane na ocot. Nemusela som sa teda nejako zvlášť ponáhľať, ale túžila som niekomu patriť. Z rozchodu s Romanom som sa spamätávala takmer dva mesiace, hoci som si vtĺkala do hlavy, že mi nestojí za to, aby som zaňho vyronila čo i len slzu. Podvádzal ma, a nič som si nevšimla!

Na lásku som však nezanevrela. Som dieťa rodičov, ktorí spolu neboli šťastní, ale stále verím, že existujú aj vydarené manželstvá. Pobožkám hoci sto žabiakov, kým nájdem svojho princa.

Ľahla som si na posteľ, kolená som si pritiahla k brade a schúlila som sa do kľbka. Nechcela som nad ničím filozofovať, nič si pripomínať. No napriek tomu som rozoberala, čo všetko a ako rýchlo sa zomlelo.